AFACAN

nçlü

N. 24

Genel yazı işlerine bakan
M. FARUK GÜRTUNCA

KURUŞ
5

Çocukgazetesi

KELOĞLAN

CİHAN ŞAMPİYONU

Abdullah Ziya Kozan
oğlunun bu güzel romanı
bu sayıda başladı.

Okuyunuz.

YEDİGÜNDE BİR BAŞBAŞA

Sevgili Afacan Kardeşler :

ÜLKÜ BASIM EVİ
İSTANBUL - CAĞALOĞLU
No 40

Baytekinin Yeni Bir Macerası

Geçen sayımızdaki yazımı okuyan ve Bay Tekinin kitap şeklinde çıkacağını duyan okuyucularımızdan binbir tane teşekkür mektubu aldım.

Ben de burada teşekkürlerimi sunarım. Sevgili kardeşlerim,

Bu hafta dört gözle beklediğiniz (KELOĞLAN) da orta yüzümüzde başladı. Keloğlanı ne kadar çok sevdiğinizi biliyorum. Bu zeki çocuk, Abdullah Ziya Kozanoğlu ağabeyimizin kalemile Edisonu aldatacak kadar zekidir, kurnazdır. (Keloğlan Cihan Şampiyonu) romanımızda Keloğlan sizi her hafta katılta katılta güldürecek. Abrahamla başından geçenler her sayımızı urunçla arattıracaktır.

BÜYÜK BİR MÜJ

Size şimdi büyük bir müjd söz açacağım. Bay Tekinin avcılık maceraları çıkarken Ç sinde ikinci bir romanı da baş

Bu roman o kadar güzel, o yecanlı, sizi o kadar sabırsızlaşt romandır ki bunun kahramanı kin» dir demek, sanırım çok söz ğe yer bırakmaz.

Önümüzdeki pazartesi günü kin) Çocuk Sesinde yepyeni bi ya atılıyor, avcılıkta vahşî ha nasıl çarpışmayı biliyor, silâhın nı zamanında kullanıyor ve si lıktan şaşkınlığa düşürüyorsa (Ç si) ndeki yapacakları aklın ala yüksekliktedir.

(Bay Tekinin) bu yeni mac balta girmemiş ormanlarda, hayvanlar arasında geçiyor. Fa yadan uzak bir acunda, yıldız ninde sizi dolaştırıyor.

Bay Tekinin bu yeni mace okumanızı kulağınıza fıslar, göz öperim, kardeşlerim. *Her*

AF

Avcı Baytekin Yaban Hayvanlar Arasında

— GEÇEN SAYIDAN —

197 — Atılan kurşun Panter Nita'ya bir şey yapamamıştı. Hayvanı çadırın önüne getirdiler. Bay Tekin kurşunu saplanan yerden kolayca çıkardı. Pertavsızla bakarak:

—Kurşunun eni boyu çok büyük!.. Bu çok büyük ve kuvvetli bir tüfekten atılmış olacak. Tuhaf şey! Fakat bereket versin ki Zibciğin Nitasına bir şey yapamadı! dedi. Nitanın yarasına ilâçlar sürdüler.

Alışık hayvan da onlara şaşkın bakıyordu..

Red:

— Bay Tekin gel, dedi, kurşun ağacın arkasına gidelim. Belki b iz buluruz.

— İki arkadaş çadırın yanından
ak Panterin vurulduğu yere gitti-
ada da bir kurşun buldular. Bu,
am:ştı. Bay Tekin bunu eline ala-

Ne kadar da ağır! dedi. Red:

— Ah, kardeşim Bay Tekin, dedi. Sen:n çadırın ne kadar da çok düşmanlar!a çevrili. Ne dersin, hakkım yok mu?.

199 — Bay Tekin arkadaşına:

— Red, Red, dedi; bunu anlamak çok kolay. Bizim Wilsona yardım etmememiz için bunlar, bize kurulmuş birer tuzaktır.

Red:

— O halde, çabuk hareket edelim. Vakit kaybetmemek lâzımdır. Ne yapmak gerekse yapalım. dedi.

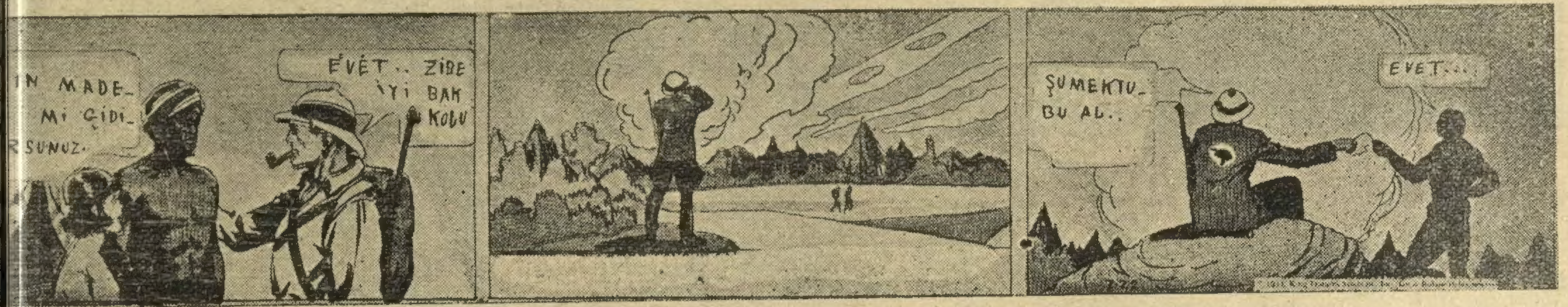

— Bay Tekin çadırına dönerek
ndı. Ayrılırken, Kolu:
Wilson altın madenine mi gidiyor-
.. Panteri yanınıza almayınız, bi-
ıatsızdır. Dinlensin! dedi. Bay Te-

Peki.. Peki,, diye karşılık verdi.
Zibe iyi bakın, çocuk rahatsız ol-

201 — Bay Tekinle Red yola düştüler Wilsonun altın ocağına doğru yol alıyorlardı. Bu sırada bilinm:yen bir adam ortada belirmiş, elindeki dürbünle onların gidişine bakıyordu.

202 — Bundan sonra yerlilerden birini yanına çağırdı, bir kâğıt uzatarak:

— Molo, al şunu, üç numara Messagio'ya götür! dedi.

Yerli:

— Peki! diyerek yanından ayrıldı.

— Bay Tekinle Red vadiyi geç-
li. Konuşa, konuşa gidiyorlardı.
man Bay Tekin: «Fazla düşün-
edi. Gören b:zi nasıl olsa gördü...»

Ne demek istiyorsun? diyerek sor-

— Bay Tekin: Şunu demek isti-
Redciğim, diye cevap verdi. Biz
rin arkasından koşarken ormanın,.. uzak bir köşesinde bir şeyin parladığını gördüm. Bir adam dürbünle b:ze bakıyordu. Bir kâğıt yazarak yanında duran bir yerliye bunu verdi. O da kâğıdı alarak koştu.

— O halde Zib'in Panterine o dürbünlü adam ateş etmiş olacaktır.

205 — Bay Tekin koşmaya başlıyarak: «Gel.. İleriye Red! dedi. Şimdi şuraya saklanalım, yazılı kâğıdı alıp götüren yerliyi bekliyelim! Bakalım.»

Red:

— Hakkın var, Bay Tekin! dedi. O da koşmaya başladı.

— Şimdi kalın, büyük bir ağacın
a gizlenmişlerdi. Red:
Güzel bir yer, dedi. Burada iyice
abilir, ve etrafı güzelce gözetliyebi- liriz.

Bay Tekin bu sırada uzaktan gelen ayak sesleri duydu. Elile bir yeri göstererek:

— İşte.. İşte.. Yerli deli gibi koşup bize yaklaşıyor, dedi. İki arkadaş baştan aşağı dikkat kesildiler.

— Daha var —

372

BÜYÜK YOLCULUK, 1001 OLANBİTEN ÖTKÜNCÜ

Dördüncü Parça

Bu Roman

Hint illerinin içyüzünü anlatır.

Yazan : *SEZAİ ATİLLÂ*

Beş gün yol aldıktan sonra saray karşılarına dikildi, Doğan kayalar üstünde yükselen saraya baktı. Tıpkı o ay ışıklı gecede olduğu gibi korkunç görünüyordu. Askerler ayrı ayrı takımlara bölündüler. Bütün sarayı kuşatarak çemberi sıkıştırmağa başladılar. Sarayın etrafını öyle sarmışlardı ki aralarından bir sinek bile kaçamazdı.

Miralay:

— İlk önce evi arayın, peşimden gelin çocuklar! dedi. Kılıcını çekerek ileriye atıldı. Zabitler miralayın arkasından gidiyor, bunların ardınca da süngü takmış elli kadar İngiliz askeri yürüyordu. Doğan İngiliz alay kumandanının yanı başında idi.

Sarayın kapısı açıktı. Kapının eşiğinde Sen Sen duruyordu. Sen Sen hani şu Tippo ile Doğan saraya geldikleri vakit kendilerini ilk karşılıyan hizmetçi idi. Miralay:

— Bana bak, dedi, efendin evde mi?

— Hayır sahip, Keşup Agari hazretleri seyahate çıktılar.

— Git bütün kapıları aç, sarayı baştan aşağı aramak için buyuruk aldım!

Sen Sen bir sandık açarak bir çok anahtarlar çıkardı ve:

— Her şeyi görebilirsiniz efendim! dedi. Sahip Keşup Agari hazretlerinin tek bir içözü bile yoktur!

— Mahzenlere giden yol nerede?

— Avluda!..

Neferler her tarafa bölündüler. Dışarıdan miralayın yanına elli tane süngülü daha geldi. Yarım saatten fazla her tarafı didik didik aradıkları halde bir şey bulamamışlardı. Miralay mister Gordon odalardan birisinde üstü altın işlemeli bir perdenin karşısında durdu. Kılıcını dürterek pis bir kâğıt yırtıyormuş gibi değerli perdeyi parçaladı. Askerler bir atlayışta kumandanlarına yardım için perdeyi ellerile param parça ettiler, karşılarına bir kapı çıktı. Miralay:

— Yaşasın! dedi. Böyle olacağını ummuştum! diye haykırdı. Gözlerile sarayın hizmetçisini aradı. Fakat Sen Sen bir peri gibi ortadan kaybolmuş, sanki yer yarılmış, yerin dibine batmıştı.

Miralay yine ileriye atıldı. Bir çok süngüler de peşinden fırladılar, Doğan tek bir adım bile kumandanın yanından ayrılmıyor, gölgesiymiş gibi ardından gidiyordu. Mahzene ulaştılar, Doğan bir bakışta burasını tanıdı.

Burası binlerce Tuğun toplanıp adam öldürdükleri, kendilerini parçaladıkları yerdi. Bir çok şuleler yanıyordu. Mabut Kali Bahavaninin siyah somakiden yapılmış temeli orada idi amma mabudun heykeli ortadan kaldırılmıştı. Leğenler, baltalar, kementler de ortadan kaybolmuşlardı. Tam bu çağda bir asker miralaya:

— Mezarları bulduk! diye haber getirdi.

Mülâzim Welsleyin mezarını açtık!

— Nerede rica ederim, nerede mülâzimin mezarı?

İhtiyar asker titriyordu:

— Rica ederim, çocuklar ceset sağlam mı, ona olsun bir şey yapmamışlar mı?

Kumandanın yaveri de titriyordu:

— Yalnız cesedin artıkları kalmış! diye kekeledi. Kanlı kemikler, parçalanmış bir kafa tası, zabitin üniformasına sarılmış, gömülmüş. Zavallı arkadaşımızın mendilini, kesesini, cüzdanını bulduk.

— Daha, daha?!.

Miralay sayıklar gibi söylenerek merdivenlerden dışarıya doğru atladı. Askerler bir taraftan ortalığı arıyorlardı. Bunlardan sonra da Doğan yürüyordu. Fakat biraz geride kalmıştı. Birdenbire bir köşede birisinin saklandığını, karanlıkta gözlerinin parladığını sezdi. Askerleri çağıracaktı. Tam bağıracağı sırada karanlıktan iki kol uzandı. Doğanın çok iyi tanıdığı bir ses ağlar gibi:

— Doğan, dedi, ulusunun başı için beni ele verme Doğan! diye inledi.

Bunu söyliyen adam Tippo idi. Bizim meşhur katil cüce Tippo! Yüzü sapsarı kesilmiş, göz altları kararmış, zangır zangır titriyordu.

— Bana acı, ulusunun başı için bana acı! diye yalvarıyordu. Büyük yemin verdirmişti. Doğan iğrençlik taşan bir sesle:

— Kır boynunu namusssuz! dedi.

Askerler hiç bir şey görmeden Doğan bir iki dakika sonra onlara ulaştı.

Dışarıda askerlerin toplanması için borular acı acı bağırıyordu. Miralay ölen zabitinin bütün eşyalarını hükûmete göstermek üzere beraberine almıştı. Welsleyin arta kalan kelimelerini hemencecik bir asker kapuıuna sardırmış, ormanın yeşillikleri arasında güzel bir yere gömdürmüştü. Ormanda güzel bir mezar hazırlanmış, ceset te gömülmüştü. Mister Gordon bunun üzerine zabitin mezarının başında bir nutuk söylemiş, gözlerinin yaşını elinde tuttuğu bir mendile içire içire söylemişti. Bir asker bir tahta parçasının üstüne «Mülâzim Welsley» adını yazarak mezarın başucuna dikti.

Mister Gordon:

— Saray ele alınmıştır. Burada bir bölük asker kalacaktır!! dedi. Validen ikinci bir buyruk gelinciye kadar bölük buradan ayrılmıyacaktır. Her şeyden evvel bizi karşılıyan hizmetçiyi yakalamalısınız! Onu sonradan içinizde gören var mı?

Kimse sesini çıkarmadı. İçözlü bir yarıktan giren Sen Sen gözden kaybolmuş gitmişti. Askerler çarçabuk bir yemek yediler. Bunun ardınca da yürüyüşe başlıyarak geriye dönmeğe koyuldular.

Doktor Kayanın olduğu yere doğru yol alıyorlardı. Gide gide buraya ulaştılar.

Köy göründü, hastane göründü, ortalıkta anlaşılmaz bir sessizlik vardı. Köyün her tarafı çiçeklerle süslenmişti. Doğanın yüreği hızlı hızlı çarpmağa başladı. Bu çiçeklerden yalnız şu anlaşılabildi. Kendisi Keşup Agari sarayında iş

TARZAN: 12

189 — Bu sırada yabancı adamın bir işareti üzerine iki asker Tarzana yaklaşarak kollarına yapıştılar. Tarzan düşündü, bu adam kimdi, bu askerler kendisine ne diye baş iğiyorlardı. Fakat o iki askerin kollarından kurtulmasını pek güzel bilirdi.

190 — Tarzan bu kabaca yapılan işe çok kızdı, bir iki yumrukla askerleri yere serdikten sonra yanındaki bir ağacın üstüne sıçradı. Arkadaşlarının yere yuvarlandığını gören öteki askerler şaşkınlıkla Tarzana bakıyorlardı.

191 — Tarzan bir maymun gibi daldan dala sıçrıyor, biran önce bu belâlı yerlerden uzaklaşarak kaçmak istiyordu. İşte ağaca el atmıştı ki arkasında birdenbire bir pıtırdı işitti.

192 — Başını çevirince donakaldı. Kendisini Panterden kurataran o yabancı adam arkasından geliyor mu? İnce dalların üstünden sıçrıyor, durmadan koşuyordu. O da kendisi gibi ne kadar çevik bir adamdı.

193 — Tarzan durunca yabancı adam da durdu, sonra içinde coşkun bir sevinç belirmiş olacak ki yerinde duramıyarak perendeler atmağa, havada zıplayıp oynamağa başladı.

194 — Şimdi yüksek bir ağacın kalın dallarından birinde karşı karşıya oturmuşlardı. Hiç bir söz söylemeden birbirlerinin yüzlerine bakıyorlardı. Tarzan hâlâ şaşkınlık içindeydi. Bu adam kendine ne istiyordu.

195 — Tarzanın karnı pek acıkmıştı. Yabancı adama açlığını anlatmak için bir elile karnını gösterdi, öbür elile ağzını işaret etti. Bundan bir şey anlamıyan yabancı adam da tıpkı Tarzan gibi işaretler yapıyor, ağzını ve karnını gösteriyordu.

196 — Tarzan ayağa kalktı. Artık ne yapsa bu yabancı adam da tıpkı bir maymun gibi kendisini taklit ediyor, yaptığı hareketleri yapıyordu. Tarzan aşağısını işaret etti. Öteki de aşağısını işaret etti.

197 — Boş yere oyalanmanın faydasız olduğunu düşünen Tarzan biraz yiyecek, öteberi bulmak ve arkadaşı Jan Kursiye ile karşılaşmak umudile ağaçların arasından koşmağa başladı. Yabancı adam da gene arkasından koşuyordu.

198 — Irmağın kıyısına indikleri zaman karşıda ağacın tepesinde zavallı Jan Kursiye hâlâ Tarzanı beklemekte idi. Tarzan uzun bir ipi yakalıyarak bütün gücile Jan Kursiyeye doğru fırlattı. İp, Jana doğru uçtu, gitti.

199 — Jan Kursiye ucuna ağır bir taş bağlanmış olan ipi yakalayınca bir dala bağladı, Tarzan da öteki ucunu yanındaki ağacın köküne doladı ve halatı gerdi. Şimdi Jan Kursiye kolayca Tarzanın bulunduğu yere doğru ipten kayıyordu.

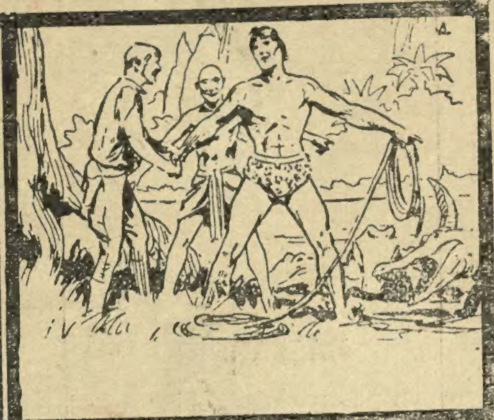

200 — İki arkadaş birbirlerine kavuşunca sevinçle sarmaş dolaş oldular. Şimdi iş yiyecek bularak karınlarını doyurmaya kalmıştı. Tarzan ırmakta timsahların dolu olduğunu görünce arkadaşına dönerek: Yemek aramak için uzağa gitmeğe değmez! dedi.

201 — Tarzan bir timsahı gözüne kestirdikten sonra elindeki halattan bir kemend yaptı, timsaha fırlattı. İpin boğumu hayvanın boğazına geçince iki arkadaş koca timsahı karaya doğru çekmeğe başladılar. Yabancı adam gene kendilerini yansılıyordu.

202 — Jan Kursiyenin yardımile Tarzan elindeki iple sıkı sıkı bir ağaca bağlamıştı. Yerinden kıpırdamıyan canavar, yalnız ellerile, ayaklarile çırpınıp duruyor, boğazı sıkılırken boğuk sesler çıkarıyordu.

203 — Tarzan sevinç içindeydi. Karnını güzelce doyuracağını umutlanıyordu. Belindeki bıçağı çıkardı, eline aldı, Jan Kursiyeye de:

— Artık, açlığımızı giderebileceğiz! dedi.

204 — Tam bu sırada yabancı adam bir takım anlaşılmaz işaretler yaparak Tarzanla Jan Kursiyenin yanıbaşına geldi. Yüzünü buruşturuyor, ellerini (olmaz, olmaz) der gibi havaya kaldırıyordu.

205 — Bu adam da ne demek istiyordu. Bütün bu söylediklerini Tarzanın anlamadığını, hâlâ aldırış etmediğini görünce Tarzanın üstüne saldırdı ve maymun adamın elinden düşen bıçağı yerden almak için yere iğildi. Ne oluyordu, kanlı bir savaş mı baş gösterecekti?.

— Daha var —

Keloğlan Dünya

Bütün çocukların kahkahadan kırıla kırıla okudukları kel oğlanın

BAŞLANGIÇ

İnsanın parası olmazsa bir, arkadaşı olmazsa iki, canı sıkılırmış. Benim hem param, hem de arkadaşım yoktu..

O gün canım çok sıkılıyordu. Benim gibi dünyayı dolaşmış, feleğin çemberinden geçmek şöyle dursun, çemberi fırıl fırıl döndürmüş bir adam için sıcak bir mayıs gününde yalnız, şaşkın, bitkin dolaşmak ne kötü!..

Kendimi sele kapılmış bir kütük gibi Ankara caddesinden aşağı kaptım koyuverdim. Birdenbire bir ses:

— Önüne bak sersem! diye haykırdı.

Yumruklarımı sıkıp sesin geldiği yere dönmek istedim. Bir otomobil önümden yıldırım gibi geçti. Bana söven şoförün yüzünü görür gibi oldum. Hâlâ elile işaret ederek bana bir şeyler söylüyordu.

İçimde, bu adamı tutup bir temiz tokatlanmak gibi önüne geçilmez bir istek doğdu.

Fakat! ne mümkün!. Otomobiller arka arkaya geçiyor: Bir, bir, bir daha, bir daha!.. Sanki düğün alayı var!..

Ne oluyoruz, bütün bu bana alay eder gibi taksilerini önümden geçiren şoförler kim?.. Daha doğrusu kimleri taşıyorlar?

Birdenbire kafamı topladım. Bunlar bugün gelen büyük Pakebonun gezginci-leri idi. Nitekim otomobillerin ön camında kırmızı kâğıtlar gördüm:

— Natta!.. diye yazılı idi.

Bu yazıyı okur okumaz geniş bir nefes aldım. Bana söven şoförü yakalamak kolaydı. Gezginciler doğru - her seferki gibi - Nuruosmaniye camiine, Kapalı çarşıya gidiyorlardı.

Muallim Ahmet Halit kitap dükkânının önündeki sokağa daldım, bizim Ülkü basım evini geçtim, kestirme yoldan yıldırım gibi koşmağa başladım.

Şimdi siz bana kızacaksınız. Fakat peşin söyledim, canım sıkılıyordu. Canı sıkılan bir adama (canıım!..) deseniz (canın çıksın) der gibi geliyor.

Bu şoförü bulacak, mutlaka (sersem!) sözünü geri aldıraıaktım. Soluk soluğa Nuruosmaniye camiinin önüne gelince otomobillerin sıralanmış olduklarını gördüm. Gezginciler çarşıya gitmişlerdi.

Teker teker otomobillerin önünde durarak bana söven şoförü, daha doğrusu başımın belâsını aramağa başladım. Bir tanesini gözüm ısırdı. Bulmuştum, yaklaştım, sesimi sertleştirerek:

— Sen miydin bana sersem diye bağıran? dedim.

Şoför başını kaldırdı, bir kere beni yukarıdan aşağıya süzdü. Gözüne kestirmemiş olacak ki yere tükürdü, ve kaşlarını çattı:

— Ne olmuş?..

— Hiç, olacağı bu!.. Der demez suratının ortası budur diye biçareye öyle bir yumruk attım ki, cihan şampiyonu Dempsey bile beni görse pes derdi.

Olduğu yerde bir kere döndü, bacaklarımın önüne yığılıverdi. Daha benim yumruk yerine inmeden, benim de enseme, göğsüme sanki bir yıldırım düştü, sandım. Arkadaşlarını dövdüğümü gören şoförler üzerime çullanıverdiler.

Sille, tokat, tekme yağmuru altında kendimden geçer gibi oldum. Her bir tokat suratıma indikçe:

— Çıınn.. Zıınkkk! diye kafamın içinde öyle bir ötüş ötüyordu ki!

Eğer kahveden adamlar yetişip te beni şoförlerin elinden almasalardı sıkılan canımı çıkaracaklar, beni boylu boyunca yere serivereceklerdi.

Kendimi yan sokaklardan birinde bulduğum zaman elimi yüzümde gezdirdim. Gözüm ağrıyor, ağzım kanıyor, kulağımın ucu sızlıyordu. Bitmiştim, bu kılıkta nereye ve nasıl giderdim?

İşte şimdi yine canım sıkılıyordu. Ağlıyacak gibi olmuştum ki ağrıyan kulağımın dibinde çok tatlı bir kız sesi duydum. Bu ses ingilizce geliyordu:

— Bıravo, tebrik ederim mister!..

Döndüm, uzun boylu, güzel bir kız ko-

Çizen: ORHAN DOLON

AFACAN DÜNYAYI DO

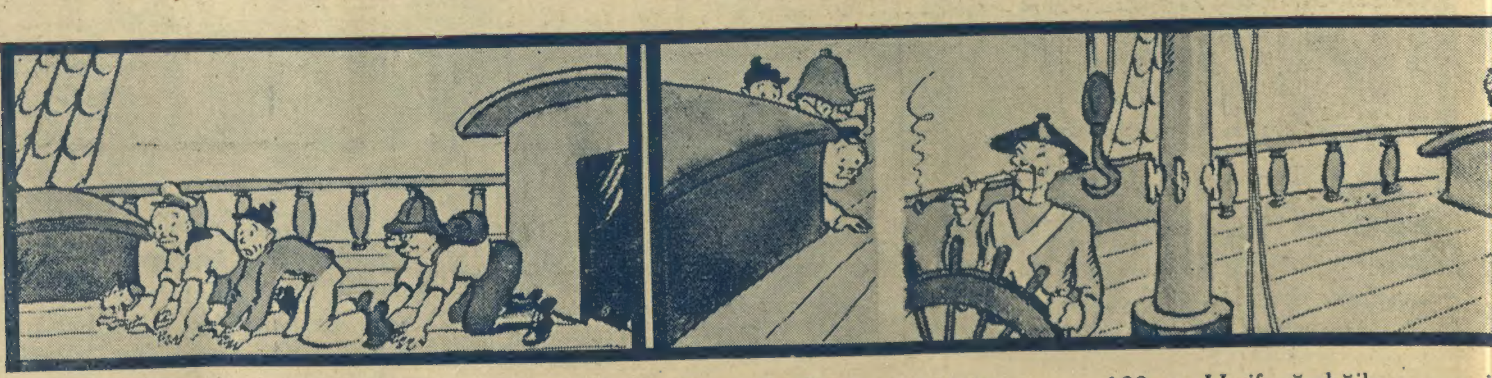

131 — Güvertede kimsenin olmadığını gören Afacan, Topuz, Bilgin yavaş yavaş çıkarak emekliye emekliye yürümeğe başladılar. Artık kurtulmak gerekti.

132 — O ne ya?.. Üç arkadaş birdenbire durakladılar. Ne görmüşlerdi acaba? Afacan: Dümenin başında bir Çinli var, dedi. Bilgin gözlerini açarak baktı.

133 — Herif ağızlığile cıgara i belki de afyon çekiyordu. Afacan: run iş kolaylaştı, dedi, bakınız, şim yapacağım!..

Şampiyonu

…i bir romanı. *Yazan: Abdullah Ziya KOZANOĞLU*

…üzüm gibi kara gözlerini bana dikmiş, …rek bakıyordu!..

…u kız deli olmasın diye sağıma, soluma …tım. Benden başka bu yan sokakta …seler yoktu. Acaba kız benimle alay …ediyordu?.

— Bana mı söylüyorsunuz? dedim.

…ız gülerek:

— Onay! dedi. Sizi alkışlıyorum!

…onra arkasını döndü, şimdiye kadar …üme çarpmıyan gözlüklü, kısa boylu, …yüzlü bir kadına beni gösterdi.

…ine ingilizce sordu:

— Tanıdınız mı?

…adıncağız, deli değil ya, beni nere… …tanısın? Kıpkırmızı oldu, utandı. Kız …n bu bilgisizliğine kızdı, ayağını yere …du.:

— Dadı! dedi. (Dadıyı türkçe söyledi) …lı, sen kaç kere söylerdin, büyük adam… … aklında tutmalısın. Sonra beni gös… …di. - İşte karşında ünlü cihan boks …piyonu TÜNEY.

…oppala!.. Cihan boks şampiyonu kim, … kim? Yediğim dayak yetişmiyormuş …i bir de şampiyon da olmuştuk!

…ız benim şaşkınlığımı utangaçlığıma …rdi:

— Ah!.. mister, dedi. Bir boks şampi… …nu için kavga olur da şampiyon durur …u?. Kavganızın sonuna yetiştim. Eğer önünüze geçmeselerdi, bütün şoförleri yere serecektiniz.

— Fakat! diyecek oldum, kızın çenesi bir kere açılmıştı, durmadan söylüyor, beni övüyor, alkışlıyordu.

— Sanırım, dedim, ilk yumruğu indirdiğim şoförü gördü. Çünkü ondan başka kolumu kıpırdatamamış, dayak bile yemiştim.

Fakat beni nasıl olmuş ta cihan şampiyonu sanmıştı?. Onu sonra hep birden anlıyacağız.

Kız:

— Bizim gemiye geçin, dedi. Bu akşam çay var!..

Şaşırdım:

— Ne gemisi? diye kekeledim. O büyük bir pişkinlikle elimi sıktı:

— Tam saat altıda, orta merdivende sizi bekliyeceğim, geliniz, dedi, yan sokaklara daldı, gitti.

Bu, benim başıma gelen iş neydi?. Bu dayağı neden yedim?? Bu kız kim? Cihan şampiyonu kim? Gemi nerede?. Oraya nasıl gideceğim?. Acıyan kulağımı kaşıdım, birdenbire güldüm!

Benim için yeni bir hayat başlıyordu. Yeni bir başıboşluk, yeni bir gezgincilik!. Başının dayakla başladığına bakılırsa sonu biraz kötü amma adam sendeeee!.. Artık canım sıkılmıyor!..

— Daha var —

Hepinizi, başlarından geçenlerle katılta katılta güldürecek olan Keloğlanla çok sevgili arkadaşı Abraham yanyana.. Keloğlanı ve Abrahamı bilmeyen çocuk yoktur. Çocuk Sesindeki maceralarını okuyanlar bu iki kahramanımızla bu sene doya doya karşılaşacaklar, İstanbuldan Afrika içlerine kadar kahkahalı yolculuk yapacaklardır.

…LAŞIYOR

(GEÇEN SAYILARIN ÖZÜ)

Afacan, Topuz ve arkadaşları Bilgin, Kap ülkesinde bir sandık içine saklanmışlardı. Çinli korsanlar gelerek anbardan sandığı almışlardı.

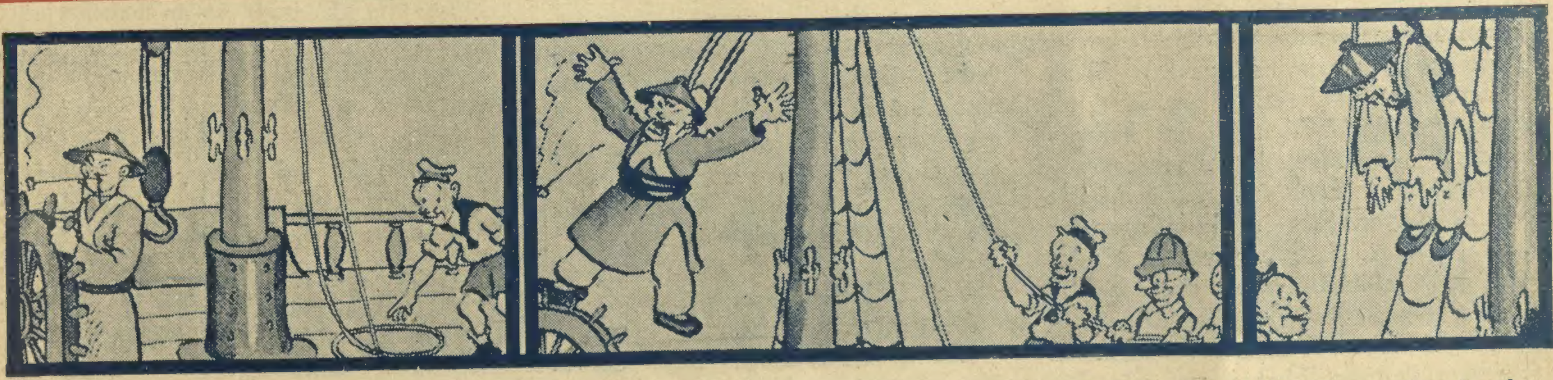

…or, …u- …ne

134 — Adamın arkasında bir kanca asılı duruyordu. Afacan yavaş yavaş bu kancanın iplerine doğru ilerledi, yere iğildi ve ipin ucundan tuttu.

135 — Sonra Bilgine, Topuza işaret ederek yanına çağırdı: Üç arkadaş halata asılınca çengel adamın çaprazlı elbisesine takıldı ve havalandı.

136 — Şimdi Çinli korsan iki adam boyu yüksekliğine kalkmıştı. Uzun bıyıkları sarkıyor, Afacan ona bakarak: Bizi öldürmeğe kalkmayı görürsünüz, diyordu.

— Daha var —

MONOLOĞ:

ŞEY MESELÂ!

[Bu monoloğ baştan sona kadar alaylı bir biçim ve sesle söylenmelidir. Ancak burada gözetilen amaç sadece gülmek ve güldürmek olduğundan sözlerle ve takınılacak biçimlerle kimsenin canını sıkmamalı, suya sabuna dokunmamalıdır. Monolokçu sahneye çıkar çıkmaz, dinleyicilere ağır başlı bir duruşla üç reverans yapar. Sonra gösterişli bir biçim ve farfara bir ağırlıkla söze başlar.]

* * *

Bayanlar; baylar... İçinizde varsa, küçük bayanlar, küçücük baylar... Nasılsınız?.. Şey, a... yok, yok! Her sözüme karşılık vermeğe kalkmayınız... Zaten ben; meselâ, sizin ne söyliyeceğinizi biliyorum... Şey... Çok iyisiniz!. Bunu hepinizin sevimli yüzlerinizden anlıyorum... Hım... Evet... İşte bakınız, benim ne söyliyeceğimi dinlerken; meselâ kendi kendinize:

— Böyle ne söylenip duruyor kuzum?

— Bu sözlerin burada ne işi var?

Diye mırıldandığınıza kuşkum yok! Bu şey gayet açık... Bunu niçin yapmakta olduğumu size anlatayım:

Şey için... Açıkça şöyle söyliyebilirim.. Dilime kolay geldiği için... Daha doğrusu gerek olan sözü bulmağa kafamı yormak istemediğim için şey deyip geçiyorum. Ara sıra da düşünmeğe vakit kazanmak karşımdakilerini azıcık olsun oyalamak için de meselâ, sözünü bastırıyorum. Adam var ki konuşmanın arasına bol bol şey sözünü katmakla şık bir iş yapmakta olduğunu sanır.. Asrîlerin, züppelerin böyle konuştuklarına inanır. O da sözde asrîleşmeğe yeltenir..

Ancak dilimizi kökünden türkçeleştirirken, kendimize özel bir dil yaparken bu şey ve meselâ gibi sözleri nereden bulup ta çıkarıyorsun demeğe kalkışmayın ha!.. Çünkü bunlar yüzlerce yıldanberi atalarımızın, babalarımızın dillerinde tekerlene tekerlene kendilerini başlarımıza ve dillerimize kocaman çivilerle öyle güçlü bir biçimle çakılmışlar ki onları da küflenip kaldıkları yerlerden söküp atmak için epey uğraşacağız... Hem de bu sözler dilimize kolay geliyor, ister istemez ağzımızdan fırlayıveriyor; bir kere çıkınca da bir daha geriye alınamıyor değil mi? Hem bu sözleri şimdi kullanmak biraz daha elverişli gibi oluyor. Dilimiz ve konuşmamız gittikçe ilerliyor. Herkes yeni dile dört elle sarılmış çalışıyor. Ancak kocaman, zengin bir dil iki günde öğrenilmez ya.. Bilgiçliği de elden bırakmak istemiyoruz. Lâf uzayıp ta kullanacağımız yeni türkçe sözü bulamadık mı: Şey canım şey.. deyip işin içinden çıkmak istiyoruz. İşte bu sıralarda bu (şey ve meselâ) sözleri dilimize o kadar serpiliyor ki...

Meselâ arkadaşınızla karşılaştınız, koluna girdiniz ve tabiî Kuruma uygun konuşmak için:

— Şey nasıl diyecektim!

Diye söze başlıyorsunuz... Elbette arkadaşınız size :

— Ne diyeceğini anıklayıp ta bana öyle söylesen daha iyi olmaz mı? dese, hakkı yok mudur?..

Yo... Bu şeyi kabul edemem doğrusu.. Şey sözüne pek te aldırmayın ...Konumada böyle bir tekerlemenin yardımı oluyor doğrusu...

Haydi, ahenginden, biçiminden, kulakta yaptığı tıngırtıdan vaz geçelim. Fakat dile ve çeneye yaptığı yardıma ne diyeceksiniz? Yalvarırım size, buna bir karşılık verin; siz de bir şey söyleyin!.. Meselâ kitabı masanın üstüne koyması için arkadaşınıza yalvaracaksınız. Kitap gözünüzün önünde duruyor da, adı bir türlü dilinizin ucuna gelmiyor:

— Kardeş şeyi masaya koyar mısın? anlamadın mı şey canım!..

Tabiî anlamıyor ve neyi masanın üstüne koyacağını bilemiyor; yüzünüze bakıyor... Size o zaman belki biraz da kızarak bütün bütün kekeliyorsunuz ve en sonunda ricanız:

— Şey canım şey ne diyecektim.. Kitap!..

Biçimine giriyor. İçinde çok Ş olan sözler biraz da çinceyi andırıyor değil mi?!.. Ben kendim şey sözünden hiç hoşlanmam.. Karşımda bana boyuna şey şeyi diyen birisi olursa doğrusu kızarım da... Söz söylemesini bilmiyorsun da ne diye ağzını açıp ötekinin berikinin canını sıkmağa yeltenirsin... Kapa ağzını... Kes sesini; bırak söylemesini becerebilenler güzel güzel anlatsın, sen de can kulağile dinle ve öğren; değil mi canım kardeşim?.. Amma herkes böyle düşünmüyor ki...

Bakınız:

— Mektepten geliyorum!..

Bu çok açık bir karşılık! Herkes ne demek istediğinizi apaçık anlar.. Amma... Yo... Sordunuz muydu, hemen karşılık vermek için, düşünmeden soluk almadan:

— Şeyden geliyorum!..

Sözünü bastırır. Sanki ustalık yapıyor.. Bu mübarek şey sözü sanki dilin bütün anlamlarını kendinde toplamış... Onsuz hiç bir söz söylenemez!..

Düşünün bir kez: Şey sözü dilimizde yayılmış olduğu gibi yazımıza ve şiirlerimizi kaplasaydı halimiz nice olurdu?.. Artık işi gücü bırakıp bilmece çözmeğe uğraşırdık.. Yazıyı ve şiiri yazanın arkasından koşup ne demek istediğini sormaktan başka yapacak iş kalmazdı..

Yalnız bu şey meselâ sözlerinin bize dokunabilecek iyilikleri de vardır ha! (*Çevresine bakınır*) gelin de kulağınıza söyliyeyim: İmtihanda isimler aklımıza gelmedi mi düşünmeden hemen (şey) diyeceğiz. Amma muallim bunu yutar mı; yutmaz mı orasını bilmiyorum. Meselâ tarihten bir sorgu sordular: İsim de akılda tutulur mu ya... Hemen:

— Makedonya hakanı oğlu şeye, neresiydi o; şeye saldırmasını buyurdu filân.. Falan diye sıralıyacağız..

(*Sesini yükselterek*)

Ah... Evet... Ne yazık ki dilimiz bu yapışkan sözlerle benliğini kaybediyor.

Bu sözler yalnız bizim gibi mekteplilerin değil, başka kimselerin de işine yarar ha... Tiyatrolarda, sinemalarda oyuncular suflörün sesini işitmediler mi; sözlerinin ahengini hiç bozmadan hemen (şey) sözünü yapıştırırlar.

(*Elile ağzının yarısını kapıyarak:*)

Tıpkı bizim gibi ve falsolarını belli etmezler..

Bu, şey ve meselâ sözlerini yalnız eskiler değil, yenilerin de hem pek çok kullandıklarını görüyor ve işitiyorum.

Kardeşler bu çok uygunsuz ve pek çirkin bir şeydir!.. (*Pişman olmuş gibi:*)

İşte tam ağır başlı olayım derken yine ağzımdan (şey) sözü çıkıyor. Söz aramızda amma bu zavallı şeyin beş paralık bir değeri var mı dersiniz?..

İşte bu şey ve meselâ sözlerini sizin gibi gençlerde dillerinden atmıyacak olursa bunlar sonradan görme adamlar gibi dağdan inip bağdakini kovarlar ve inci gibi sözlerin yerlerine otururlar. Buna sakın ha, gözlerinizi yumayım demeyin, şimdiden dilinizi buyruk altına almağa uğraşın olmaz mı?.

Haydi esen kalın diyeyim de tatlı tatlı ayrılalım!..

Afacan

Saltanat Mahkemeleri

Mekteplere mahsus üç perdelik oyun — *Yazan:* **Necdet Rüştü**

(Yazandan izin almadan hiçbir yerde oynanamaz.)

— OYNIYANLAR —

Kadı .... Rüşvet değildir!.. diye, selâm almıyan bir yobaz.
Mazlum .... Sultanların zevkine para yetiştiren bir rençper.
Fatoş .... Katıksız somun yiyen bir köylü (Mazlumun karısı).

— Mübaşir, Köylüler, Jandarmalar —

— ÜÇÜNCÜ PERDE —

[Yine birinci perdedeki köy evinin odası. Kadın yün eğirmektedir. Mazlum içeri girer:]

FATOŞ

Gel, bakalım.. Ne yaptın?..

MAZLUM

— Götürdüm mübaşire!..

FATOŞ

Kadıya götürürken, yemese Allah vere!..

MAZLUM

Belki bir tanecik yer, fakat hepsini sanmam!..

FATOŞ

Bu hırsız heriflere ben dünyada inanmam!..
[Bir dakika düşündükten sonra:]
Haydi bir tane yesin, fakat çıkacak altın,
Biz kendi paramızla aldık belâyı satın!..

MAZLUM

O da neden?..

FATOŞ

Mübaşir rüşveti anlıyacak,
Söyliyecek herkese..

MAZLUM

Düşündüğün şeye bak:
Ayol, onların işi her gün rüşvet almaktır,
Hiç gayriye söyler mi: İkisi de ortaktır!..

FATOŞ

[Hayretle:]
Ortak mı?..

MAZLUM

— Ne sandın ya?!.. Anla şu arsızlığı,
Asıl onlar yapıyor en büyük hırsızlığı!..

FATOŞ

Kabil olsa verirdim Padişaha ben haber!..

MAZLUM

[Başını sallıyarak:]
Onlarla hırsızlıkta padişah ta beraber!..

FATOŞ

Sus!.. Hırsızlık eder mi ayol koskoca Hünkâr?.

MAZLUM

Padişah mı?.. Kahrolsun.. Yaptığı iş aşikâr:
Köylü bir sıcak çorba içemiyor bir ayda,
Alınan vergilerle o yaşıyor sarayda:
İçiyor, zevk ediyor kadınların koynunda,
Altı yüz yıldanberi vebalimiz boynunda!..

[Perde iner ve tekrar açıldığı zaman bir mahkeme salonu görünür. Kadı kocaman sarığile köşede oturmaktadır:]

MAZLUM

[Kadıya yaklaşarak:]
Efendim!.. Baktınız mı kara kaplı kitaba?..
Şahitlerle davayı kazandım mı acaba?..

KADI

[Hiddetle:]
Ne için dinlemezsin sözümü, behey adam?..
Şahit isterim, dedim, on iki tane tamam,
Halbuki gönderilmiş bana tam sekiz tane,
Elbette kaybedersin bu davayı, bana ne!..
Ben fazla lâf istemem.. Dinleseydin sözümü,
Mahkemeye uğrama.. Görme artık yüzümü!..

MAZLUM

Gönderilen şahitler tam on iki taneydi,
Hepsi de sarı saçlı, şişman, yuvarlak beydi!
Vakit bulamamıştım gelmeğe evinize,
Onları göndermiştim bu mübaşirle size!..
[Yavaş sesle:]
Sekiz tane verince, esirgenir mi altı,
Mübaşir çaldı mutlak...

KADI

[Mübaşire dönerek:]
Sen mi yedin bu haltı?..

MÜBAŞİR

Efendim!.. Şahitlerin dördü çok ihtiyardı,
Hepsinin ak sakalı, bükülmüş beli vardı!..
Titriyen dizlerile, çöküp inlediler,
«Biz kadının evine gidemeyiz!..» dediler!..
O, sekiz tane şahit bu işe yeter zaten,
Diğerlerinin aldım ifadelerini ben!..

[Bu işlerde esasen mübaşirle ortak olan Kadı, bir iki kere yutkunur. Önündeki kara kaplı kitabı açar. Karıştırır ve sanki mühim bir karar veriyor gibi, başını sallar:]

KADI

Tarlayı zaptetmekten eyliyoruz feragat,
Bir şahit daha gönder.. Haydi yavrum, beraet!.

[Mazlum sevinir. Kadının elini öpmek bahanesile cebinden çıkardığı bir altını da sıkıştırır, yaka silkerek mahkemeden çıkar. Mübaşir: «Bana da..» diye peşinden koşarken, perde iner..]

NECDET RÜŞTÜ TÜRKOZAN

CANGAZA ile PALAVUZ

— Cangaza?..

— Ne var Palavuz...

— İki haftadır hiç bir palavra kıvıramadık.

— Ben kıvırdım..

— Ne kıvırdın?

— Evde reçel, meçel, zeytin ne varsa..

— Haydi canım, o iş başka.. Çoban Mehmet te onları bir oturuşta kıvırır ama güreş yaparken de pehlivanların başları da koltuğunun altında kıvrım kıvrım kıvrılır.

— Ya Dinarlı Mehmedi unuttun mu? Amerikada Cim Londosu kıvırmak için fırsat gözlüyormuş..

— Ben onun bu işi kıvıracağını görüyorum..

— Top gazetesinde gördün mü?. O ne zuyu edinmek için göğüstü...

— Elbet.. Ben iddiaya girerim ki...

— Ne iddiasına?.

— Ne iddiasına olacak, Dinarlı Mehmet o kolları, o pazuyu edinmek için tam bir fırın ekmek kıvırmıştır..

— Haydi öyle olsun.. Bugün sözümüz kıvırmaktan başladı. Kıvırmakla bitti. Afacana da söyliyeyim, o da:

— Bu hafta Cangaza ile Palavuz bunları kıvırdı diye yazsın, geçsin...

— Hay aklınla çok yaşa.. Afacana benden de selâm söyle.. Akşama da bize baklava kıvırmaya gelmeği unutma.

MİLLİ KÜTÜPHANE ANKARA 380

— GRİMDEN —

MASAL

ALTIN KESESİ

Eski zamanlarda ulusların başına geçen Hanlar, Krallar çok kötü insanlardı. Onlar ülkeleri kendi malları gibi, ulusları öz uşakları gibi kullanırlardı. Birçok zaman akıllarına eser, yıllarca süren büyük savaşlara girerlerdi. Komşu kralın kızını almak veya parasını kapmak için insanları birbirlerine kırdırırlardı.

Bu yüzden eski zamanlardaki savaşlar çok sık ve çok uzun olurdu. İçlerinde altmış, yetmiş hatta yüz yıl sürenleri bulunurdu. O sıralarda doğan insanlar on beş, on altı yaşına gelince askere alınırlardı. Kralın eğlencesi uğuruna düşmanla dövüşe dövüşe büyürlerdi. Asker olarak yaşlanırlardı, ve asker olarak ölürlerdi.

İşte böyle altmış, yetmiş yıl süren bir savaşın sonlarına doğru bir çocuk doğdu. On iki yaşına bastığı zaman çok güzel ata binmeği, ok atmağı öğrendi. On beş, on altı yaşında da düşmanla dövüşmeğe başladı.

Fakat bu savaş daha uzun zaman sürmedi. On yıl sonra bitti. Krallar ordularını dağıttılar. Binlerce asker gibi bu çocuk ta açıkta kaldı.

O sırada yirmi beş yaşlarında güçlü bir delikanlı olan bu çocuk ekmek parasını kazanmak için bir iş aradı. Neriye gittiyse ona okumak, yazmak biliyor musun?. Ne iş yaparsın? diye sordular. Oysaki zavallı delikanlıya ata binmekten, ok atmaktan ve kılıç kullanmaktan başka şey öğretmemişlerdi. Bunlar da dövüş olmadığı zamanlarda hiç bir işe yaramıyorlardı.

Zavallı adamcağız günlerce bir iş bulmak için boş yere dolaştı. Herkesin çok uzaklarda bir yaşlı anası, teyzesi veya halası vardı, oraya gitmişlerdi. Oysa ki bunun kimsesi de yoktu. Yeryüzünde tek başına kalmıştı. Gecelerini ağaç kovuklarında geçiriyordu. Bündüzleri bir lokma yiyecek için uçsuz bucaksız ormanlarda av peşinde koşuyordu, veya yaban yemişi topluyordu.

Aradan günler, haftalar ve aylar geçti. Kış gelince bu yaşayış çok güçleşti. O zaman ormanda av bulunmaz oldu. Ağaçlarda yaban yemişleri kalmadı. Zavallı adam birgün ormanın kenarından geçen derenin başına geldi. Büyük bir kayanın üstüne oturdu. Gözlerini bir atlı hıziyle akan sulara dikti. Kulaklarını onların şarıltısına verdi. Artık bu yaşayışına dayanamıyacağını düşündü. Kendi kendine:

»Keşke düşmanla dövüşürken ölseydim.» Dedi.

O sırada ayaklarının dibinden gelir gibi incecik bir kahkaha işitti. Yere bakınca mini mini bir cüce gördü. Cücenin horoz ibiği gibi kıpkırmızı ve yusyuvarlak bir yüzü vardı. Çenesinden aşağı sarkan ak sakalı ta yere kadar iniyordu. Başındaki sivri külâhı da delikanlının dizkapağına kadar çıkıyordu.

Cüce yusyuvarlak ve kıpkırmızı yüzü ile hiç durmadan gülüyordu. Adamcağız kızdı:

— Ne gülüyorsun?. Diye bağırdı.

Cüce biraz daha güldükten sonra:

— Ben suratı asık, canı sıkılmış, parasızlıktan ölmek isteyen adamlara bayılırım.

— Haydi git geldiğin yere!.. Karnın tok, işin yolunda galiba!.. Parasız kalmış, yaşamaktan bıkmış insanlarla eğlenmekten utanmıyor musun?...

— İstediğin kadar paran olsa yaşamak ister misin?..

— İsterim ya!..

— O zaman ne olursa olsun hiç ölmek istemez misin?..

— Hayır!

— Öyle ise ormana gir. Biraz evvel yüz adım ötede kocaman bir ayı uyuyordu. Git onu vur, ve buraya getir.

Adamcağız yerinden kalktı. Koşa koşa ormana girdi. Biraz ötede gerçekten bir ayı uyuyordu. Hemen ayının üzerine atıldı. Hançerile yüreğini deldi. Sonra sürükliye sürükliye ormandan çıkardı. Cücenin yanına getirdi.

Bundan sonra gene cücenin emrile ayıyı yüzdü. Postunu ayırdı. Bel kemiğinden bacaklarına giden kalın sinirleri çıkardı.

Cüce başındaki külâhı aldı. Ağız tarafından iki delik açtı. Ayının sinirlerini bu deliklere bağladı ve külâhı bir torba gibi delikanlının boynuna asarak:

— İşte kesen, dedi. Ne zaman bunun içine elini atarsan istediğin kadar avuç avuç altın çıkarırsın!..

Delikanlı güldü:

— Haydi canım, hiç öyle şey olur mu?.. Keşke sözüne uyup ayıyı öldürmeğe ve yüzmeğe kalkmasaydım.

Cüce kızdı:

— Çok dırlanma, vaktim yok!.. Yalnız şu sözlerime dikkat et!.. Ben epey zamandanberi senin gibi parasız kalmış ve yalnız para ile yaşanabileceğini sanan güçlü bir delikanlı arıyordum. Arzum; insan oğullarının gerçekten yalnız para ile yaşayıp yaşayamıyacaklarını anlamaktı. Şimdi seni tam yedi yıl deneyeceğim. Sana istediğin kadar para vereceğim. Şu kadar var ki bu yedi yıl içinde saçını, sakalını hiç keşmiyeceksin; yüzünü, gözünü yıkamıyacaksın; pis bir adam olacaksın!..

Delikanlı bağırdı:

— Ayol pislikten ölürüm!..

— Hayır; seni ben yalnız bu yüzden ölüme karşı koruyacağım. Fakat yedi yıl içinde bu dediklerimi noktası noktasına yapmazsan kendini ölmüş bilmelisin... Sonra; «param var» diyerek evler, köşkler almıyacaksın, uşaklar tutmıyacaksın. Yalnız şehirden şehire gezeceksin. Otellerde, hanlarda kalacaksın, ve bir de bu ayı postunu sırtından çıkarmıyacaksın. Yedinci yıl biterken istediğin kadar mal alırsın, ondan sonra dünyanın en zengin adamı olursun.

Cüce son sözlerini söylerken yavaş yavaş donuklaşmağa ve bir cam gibi bir taraftan bakınca öte tarafı görünmeğe başladı. Sustuğu zaman göze hiç görünmez oldu.

Delikanlı bir müddet şaşkın şaşkın olduğu yerde durdu. Sonra «acaba şunun dediği doğru mu?» diyerek elini boynundaki keseye soktu. Hemen avucunun içi altınla doldu.

Adamcağız bu hale pek sevindi. «Öyle ise cüce doğru söylemiş, dediklerine çok dikkat etmeliyim» diyerek ayı postunu sırtına aldı. Koşa koşa en yakın şehire gitti. Orada iyice karnını doyurdu ve güzel bir yatakta yattı.

Artık adamın sevincine son yoktu. İstediği gibi yiyor, istediği gibi geziyordu. Her gittiği yerde bol bol para veriyordu.

Fakat bu iyi günler pek az sürdü. Bir, iki yıl sonra adamın görünüşü çok korkunç oldu. Saçı sakalına karıştı. Yüzüne gözüne kir doldu. Sırtındaki ayı postile gerçekten insan paralayıcı bir hayvana döndü. Yolda rastgelenler korka korka yanından geçtiler. Konuklamağa girdiği hanlarda uşaklar kapıdan kovmağa çalıştılar. Bereket versin böyle yerlerde boynundaki torba işe yarıyordu. Avuç avuç altınları gören hancılar hemen en güzel odalarını açıyorlardı.

ŞEN SÖZLER

DİĞER ... EŞEK

Bir eşeğin güçlükle çekmekte olduğu bir bahçivan arabası tepeye tırmanıyordu. Arabacı eşeğe yardım ederken büsbütün kuvvetten düştü..

Oradan geçen bir bay arabayı arkadan itmeğe başladı ve çarçabuk tepeye çıktılar.

— Oh, size çok teşekkür ederim muhterem bay, ben bir eşekle bu tepeye asla çıkamıyacaktım.

KAVGA NEREDEN BAŞLADI?

Yıldızı yaramazlığından dolayı dövdüler. Yıldız içini çekerek:

— Anneciğim, dedi, seni çocukluğunda annen dövüyor mıydı?

— Söz dinlemedim mi dövüyordu.

— Onun annesi de onu dövüyor mıydı?

— Elbette dövüyordu.

— Öyle ise bu kavga nereden başladı?

Kardeşi yokmuş ama

Çocuk haftasında İstanbulun büyük mağazalarından biri her çocuğa birer balon dağıtıyordu. Çetin de oradan geçerken o da bir balon aldı. Fakat etrafına bakınca başka çocukların ikişer tane aldıklarını görünce bütün cesaretini topladı, memura sordu:

—Ben de iki tane balon alamaz mıyım?..

— Eğer küçük kardeşin varsa onun için bir tane sana veririm.

Çetin yalancı değildi. Biraz düşündü, sonra:

— Küçük kardeşim yok ama ablamın bir kardeşi var! dedi.

Memur güldü, ikinci balonu kendisine verdi.

Denizci

Atillâ beş yaşındadır. Babası ona bir kat denizci elbisesi almıştı. Atillâ bir gün bir bahriye neferini sokakta görünce:

— Anne, dedi, bak, bak. Kocaman bir adam çocuk elbisesi giymiş.

Sınıfta

— Çocuklar, bana çiçeklerin nereden nefes aldıklarını söyliyebilir misiniz?

Kimse ses çıkarmaz. Afacan kalkar:

— Bir çiçek saksının dibindeki delikten nefes alır, Bay öğretmen!

KÜÇÜK BİLGİLER

Amerika cumhuriyetinde

Amerika birleşik devletlerinde bugün de tüten biricik yanardağ (Le Monte Lassen) dağıdır.

İlk buharlı otomobil

Buğu ile işliyen ilk otomobil 1878 yılında Français Amédée Ballée adındaki adam tarafından imal edilmiştir.

Günler geçtikçe bu yüzden adamın rahatı gitgide kaçıyordu. Herkes ona «İnsan değil bir ayı!» diyordu. Köy dışında odun kesen yaramaz çocuklar onu görünce işlerini bırakıp ardına düşüyorlardı ve hep bir ağızdan:

Ayı dayı,
Gel buraya!..
Al baltayı,
Çık şuraya!..
Sana yarar
Odun kesmek.
Bize yarar
Bol bol gezmek.

Diye bağırıyorlardı. Köy içinde rastgelen çocuklar da zavallının önüne geçiyorlar; bir yandan limon kabuğu, yemiş çekirdeği gibi şeyler atıyorlar, bir yandan da:

Ayı dayı hişt!. Hişt!. Hişt!.
Ben söyliyeyim sen işit.
Hırlama böyle hır! Hır!
Haydi kirişini kır!
Ormanda kovuk pek çok,
Burada sana yer yok.

Diyerek adamcağızı köyden kaçırmağa veya kızdırmağa çalışıyorlardı. Artık delikanlının adı Ayıdayı olmuştu, ve dünyanın her tarafına yayılmıştı. Yeni gittiği hancılar bile «sen kimsin» diye sormuyorlardı. Kırk yıldanberi tanıyorlarmış gibi «hoş geldin ayı dayı» diyerek bol bol para alıyorlardı.

Ayı dayı ayılaşmağa başladığının üçüncü yılında bir hana girdi. Gece yaterken bitişik odada bir adamın ağladığını duydu. Merak edip yatağından kalktı, ve bitişik odaya geçti.

İçeride gerçekten iki gözü iki çeşme ağlıyan kocaman bir adam vardı. Ayıdayıyı görür görmez korktu. Ayıdayı adamın korktuğunu anladı, ve çok tatlı bir sesle:

— Niçin ağlıyorsunuz? diye sordu.

Adamcağız Ayıdayının sesindeki tatlılıktan bir iyilik duyarak gözlerini kuruladı, ve içini çekerek:

— Ah, dedi, ben çok zengin bir adamdım. Evlerim, gemilerim vardı. Evlerim yandı, gemilerim battı. Elimdeki avucumdaki param ile bir iş yapmak için buraya geldim. Bugün paramı çaldılar. Şimdi hancıya bile borcumu ödeyemiyeceğim. Beni hapse atacaklar.

Ayıdayı adamı daha çok söyletmedi. Hemen elini torbasına soktu. Bir avuç altın çıkarıp uzattı.

Adam buna pek sevindi. Ayı dayıya:

—Benim üç tane kızım var. Üçüde dünya güzelidir. Yarın dosdoğru bize gidelim. Hangisini istersen onu sana vereyim, dedi.

Besbelli ki Ayıdayı adamın bu arzusunu yapmak istemedi. Fakat sabah olur olmaz adamcağız Ayıdayının yanına geldi. Yalvara yakara onu kandırdı. Evine götürdü.

Adam eve girer girmez Ayıdayıyı bir odaya sakladı. Sonra kızlarını salona topladı. Onlara parasının nasıl çalındığını anlattı. En sonunda:

—Zavallı yoksul bir adam han odasında benim ağladığımı işitti. Herhalde dişinden tırnağından arttırarak biriktirmiş olduğu parasını bana verdi. Beni hapse atılmaktan kurtardı. Düşünün bir kere; bu adamın üstünde bir ayı postundan başka şey yoktu. Ne değerli yüreği olmalıdır ki hemen bir avuç altını önüme koyuverdi. Ben de bu iyi yürekli adamı buraya getirdim. Birinizi ona vereceğim, dedi.

Kızlar bu söze sevindiler. Fakat babaları kapıyı açıp ta Ayıdayıyı içeri sokunca şaşırdılar. En büyük kızı:

— Baba çıldırdın mı?.. Bu adamla kim evlenir? diyerek bahçeye kaçtı.

Ortancası da:

— Ayıya benziyen bir insanla evleneceğime sahici bir ayı ile evlenirim daha iyi. Hiç olmazsa bu kadar korkunç değildir, dedi, ve o da ablasının arkasından bahçeye gitti.

Adamcağız kızlarının bu kaba sözlerine çok üzüldü. Ayıdayının gösterdiği büyük iyiliğe karşı onların böyle bir şey yapacaklarını hiç ummamıştı. Canının sıkıntısından yüzü kıpkırmızı oldu. Başını önüne iğdi. Ne söyliyeceğini ve bu işi nasıl çevireceğini düşündü.

Ablalarının soğuk sözlerile babasının canı sıkıldığını gören en küçük kız yavaş yavaş ona doğru ilerledi. Çok tatlı bir sesle: (*Lütfen öteki yüze geçiniz*)

Babacığım hiç üzülme,
Sakın sıkılıp dövünme,
Kardeşlerime sen bakma,
Yüreğine bir dert atma!.
Onlar doğru düşünmezler,
Hiç akıllı görünmezler,
İyi şey nedir bilmezler,
Hep göze güzel isterler.
Her güzel iyi olamaz,
Altın kalbi bulunamaz.
Öysa ki bu bir arslandır,
Altından yüreği vardır.
Yoksulluğuna bakmadan,
Yarınını hiç anmadan,
Bütün parasını vermiş,
Borcunu ödeyivermiş.
Sen de sözde durmalısın,
Ona bir kız bulmalısın.
İşte o kız olacağım,
Ona hemen varacağım.

Dedi.

Bunun üzerine adamcağız çok sevindi. Kızının elinden tutup Ayıdayıya götürdü. Ayıdayı da en küçük kızı pek sevdi. Onun hem dıştan görünüşünü, hem içten duyuşunu beğendi. Hemen çarşıya bir uşak gönderdiler. Altın bir yüzük aldırdılar.

Ayıdayı yüzüğü ikiye böldü. Yarısını postunun kenarına bağladı, yarısını da kıza verdi:

— Güzelim, dedi, benim çok büyük işlerim var. Buraya babanızın zorile geldim. Şimdi hemen gideceğim. Bu yüzük parçasını iyice saklayınız. Dört yıl içinde gelmezsem öldüğümü anlarsınız. Gelirsem düğünümüzü yaparız.

Kızcağızla babası ne kadar zorladılarsa bir türlü Ayıdayıyı evlerinde daha çok tutamadılar. Büyük kızların kaba sözlerile darıldığını sandılar. Kendi kendilerine zavallı adam bize kırıldığı için hemen gidiyor, belki de hiç gelmiyecek dediler.

Ayıdayının ayrılışı epeyce acıklı oldu. Baba çok büyük iyiliğini gördüğü bu adamı yaşlı gözlerle uğurladı. Küçük kız da gerçekten altın yürekli yoksul nişanlısının arkasından hıçkıra hıçkıra ağladı. Ablaları onunla alay ettiler.

— Budala, ne ağlıyorsun?. Pek mi hoşuna gitti? dediler.

O hıçkırığını mendilile boğarak cevap verdi:

— Zavallı adamı darılttınız, belki bir daha gelmiyecek...

İki kız gürültülü bir kahkaha attılar:

— Gelmeyip te ne yapacak?. Ormanlarda buradan daha iyi yer mi bulacak?.

— Öyle ise niçin burada kalmadı?

—Kim bilir belki biraz yıkanıp temizlenecek, yahut senin gibi bir küçük bayanla nasıl konuşulacağını öğrenecek...

— Onun ne güzel konuşmak bildiğini siz görmediniz. Daha şimdiye kadar önünüze çıkan hiç bir erkekten bu kadar güzel sözler işitmediniz.

— Ha!. Ha!. Ha!. Hani nerede ise yeryüzünde bundan değerli başka bir insan yok diyeceksin... Bu pis gönüllülüğü de nerede buldun?.. Doğrusu düğün gününde böyle bir adamla nasıl dans edeceksin?. Davetlilerin arasında nasıl sofraya oturacaksın?. Şaşıyoruz sana!..

— Merak etmeyin, hiç biri olmıyacak!. Adamcağız dört yıl gelmiyeceğini söyleyip gitti ama bir daha geleceğine hiç gönlüm inanmıyor. Nezaketinden öyle söyledi. Babamın yanında yaptığınız kabalıktan sonra onun da açıkça beni istememesi gerekti. Fakat dediğim gibi nezaketi bırakmadı.

Sözün kısası kızların arasındaki bu konuşma saatlerce sürdü. İki abla en küçük kardeşlerile durmadan alay ettiler. Zavallı kızcağız da ağlıya ağlıya nişanlısının eşi bulunamıyacak derecede iyi bir adam olduğunu söyledi.

Diğer taraftan kızların evinden ayrılan Ayıdayı pek sevinçli idi. Kendi kendine: «Tanrı bana güzellikte, parada gözü olmıyan iyi yürekli bir kız gönderdi» diyordu. Hemen dört yılı geçirip bu güzel kızla evlenmeği düşünüyordu.

Fakat bu dört yıl hiç kolay geçmedi. Şimdiye kadar karşılaştığı güçlükler dört yıl içinde başına gelenlerin yanında hiç yokmuş gibi kaldılar.

Çünkü Ayıdayının günden güne büyüyen saçı sakalı onu son derece korkunç bir kılığa soktu. Terden ve kirden çıkan kokusu dayanılmaz bir hale geldi. Artık hancılara avuçla altın vermek te para etmiyordu. Zira bütün konuklar pis adam geldi diyerek handan kaçıyorlardı, ve bir daha o hana uğramıyorlardı. Besbelliki hancılar da konuklarından alacakları parayı Ayıdayıdan bir defacık alacakları bir avuç altınla değişmiyorlardı.

Günler geçtikçe Ayıdayıyı köylere de sokmamağa başladılar. Birkaç ay sonra da köyden köye giden yollarda bile görünmesini istemediler. Dağlarda odun kesenler onu baltalarla kovaladılar. Avcılar zavallının üzerine köpeklerini saldılar.

Ayıdayı yedi yılın bitmesine üç yıl kala bu hale girdi. Kesesinden bol bol altın çıkardığı halde ne bir lokma ekmek, ne de rahat bir yatak bulabildi. Herkes onu yanından kovuyordu. O da yeryüzünde tek başına, yersiz, yurtsuz kalmış bir insan, daha doğrusu sahici bir ayı gibi kovuklarda yatıyordu. Yakalıyabildiği yaban hayvanlarla, ağaçlardan topladığı kuru yemişlerle karnını doyuruyordu.

Besbelliki bu hal çok sıkıntılı, çok güç ve dayanılmaz bir şeydi. Adamcağız kaç kere «ne olursa olsun» diyip saçını sakalını kesmeğe kalktı. Fakat o anda aklına sevdiği kız gelerek bu işten vazgeçti. Bin güçlük, bin sıkıntı çekerek ölüme karşı durdu.

Yedinci yıl biterken de ayrıca bir güçlükle karşılaştı. Cücenin dediği gibi istediği kadar evler, köşkler alamadı. Fakat gezip dolaştığı ormanlarda çukurlar açarak içlerini altınla doldurdu.

En sonunda yedinci yıl bitti. Bir sabah erkenden cüceyi önünde gördü. Cücenin suratı pek asıktı. Ayıdayıya:

— Delikanlı, dedi, öceşmemizde [*] az kaldı ben kazanıyordum. Fakat kaybettim. Çünkü sevgi denen şeyi unuttum. Yedi yıllık denemede saç sakal kesmemek, yıkanmamak gibi şeylerin yanına sevgiye düşmemeği de koymalıydım. Yoksa sen çoktan bu öceşmeden vazgeçecektin ve çektiğin güçlüğe dayanamayıp ölecektin. Bundan sonra cüce, Ayıdayıdan altın kesesini geri aldı. Onun üzerindeki tılsımı kaldırdı. Ayıdayı hemen saçını sakalını kesti. İyice yıkanıp temizlendi. Değerli esbaplar giydi. Çok güzel bir delikanlı olup nişanlısının evine gitti. Onlara kendini kralın yaveri diye tanıttı. İki büyük kız delikanlıya son derece güler yüz gösterdiler. Pervane gibi etrafında dolaştılar. Fakat küçük kız hep düşünceli duruyordu. Bu güzel konuğa hiç ilgilenmiyordu. [**]

Bir aralık Ayıdayı küçük kızın niçin düşünceli durduğunu sordu. Kızlar alay ederek:

— Dört yıldanberi nişanlısını düşünüyor, dediler. Delikanlı hemen cebinden bir yarım yüzük çıkardı. Küçük kız bunu görünce delikanlının kim olduğunu anladı. Ertesi günü yeryüzünün en büyük, en parlak düğününü yaptılar. Herkesin eğlenip dans ettiği böyle bir günde yalnız iki abla kıskançlıklarından bir deli gibi saçlarını yoldular, ve ağlıya ağlıya hastalanıp yatağa yattılar.

Bundan sonra dalikanlı ile küçük kız çok güzel günler geçirdiler. Lüzumu oldukça ormanlara gidip altın çıkardılar. Bunları istedikleri gibi bol bol harcadılar. Ayıdayı yedinci yıl içinde oraya buraya o kadar çok altın gömmüştü ki bunların hepsini harcayıp bitiremediler. Öldükten sonra bile yerde milyonlarca altın gömülü kaldı. Onlardan sonra gelen insanlar vakit vakit bu altınları buldular. Ayıdayının gömülerile zengin oldular.

BAYAN NİNE

[*] *Bahis tutuşmamızda.*
[**] *Alâka gösteriyordu.*

Bilmece

Bu haftaki bilmecemiz kelimelidir. Kâğıtlarınıza aşağıdaki kesiği ekliyerek (İst. Posta kutusu 617 Afacan 24 üncü bilmece işmeni) adresine 4 hafta içinde yollayınız.

Yanda bulunan resmin içindeki boş hanelere aşağıdaki manaları anlatan kelimeleri bulunuz:

Soldan sağa doğru:

1 — Parlak bir kumaş, 2 - Evlerin içinde barınılan yer. 3 - Bir hece, 4 - Elemekten emri hazır, 5 - Dağlarda bulunan pek sarp ve dik yer.

Yukarıdan aşağıya doğru:

1 — Bir şeyin kokusu olan, 4 - Yiğit, 6 - Dört tarafı su ile çevrilmiş toprak, 7 - Bir hece, 8 - Büyük, 9 - Herkes manasına gelen bir kelime.

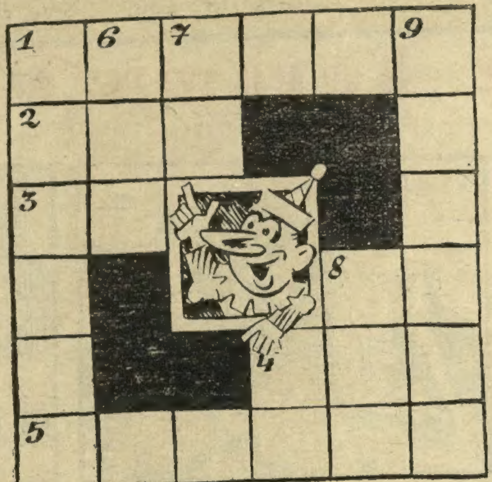

ARMAĞANLARIMIZ

Birinciye: Bir cam hokka takımı. *İkinciye*: 6 aylık abone. *Üçüncüye*: Bir şişe büyük kolonya. 75 *inciye kadar*: Çeşit değerde armağanlar dağıtılacaktır.

(*Geçen sayıdan devam*)

Birer hikâye kitabı kazananlar:

İzmir Dumlupınar mektebi S. 4-A No. 428 Kemal Kızıl, Kadıköy 11 inci ilk mektep S. 3-A No. 175 Ferda, Adapazarı Reji sokak Abdürrezzak geçidi No. 2 Atıf Güven, Haliç - Fener iskele caddesi No. 2 Halit Necdet, İst. erkek lisesi S. 1-L No. 1455 Cemil, Kütahya Derviş paşa İ. M. S. 5 yüzbaşı Bay Münir oğlu Cemal, İst. Yenikapı Çeşme sokak No. 48 E. Ali, Adapazarı Pamuklar sokak No. 39 Mehmet, Nişantaşı 15 inci ilk mektep S. 5 No. 848 Salâhaddin, Manisa Ata Türk mek. S. 5-A No. 435 Hikmet Böke, İst. erkek lisesi S. 1-A No. 153, İst. 11 inci ilk mektep S. 5-A No. 187 Mustafa Kemal, İst. Vefa erkek lisesi No. 26 Bürhaneddin, Zonguldak orta mektep S. 1-1 No. 379 Fikret Cemal.

Birer paket bisküit kazananlar:

İst. Yeniçarşı caddesi No. 90 Osman, İst. Darüşşafaka lisesi S. 4 No. 133 Kenan, İst. Galata Tulumba sokak No. 7 Vasilias, Edirne Gülbahar mahallesi Toprak çıkmaz sokak No. 12 Mehmet, Çapa 31 inci mektep No. 9 Fahreddin, İst. 44 üncü ilk mektep No. 283 Selçuk Koşvar, İst. Dumlupınar Şehir Y. mektebi No. 111 S. 5 Göltekin, Adapazarı orta mektebi S. 1-A No. 172 Hayri, Bakırköy Bezazyan lisesi Asdik, Mersin Çankaya mek. S. 4-B No. 322 İsmet, Nişantaşı 15 inci mektep S. 4 Nihat, İst. 1 inci ilk mek. S. 4-A No. 171 Sami, İst. 6 ıncı ilk mektep S. 4 No. 322 Faruk, Beyoğlu 9 uncu mek. S. 5 No. 331 Zeki, İst. Vefa lisesi S. 1-A No. 543 Cahit Özer.

— SON —

19 numaralı kelimeli Fare Kapanı bilmecemizi doğru yapanlar arasından armağan kazananların adlarını aşağıya yazıyoruz. İst. armağanları her Perşembe günleri öğleden sonra saat 13 ten 17 ye kadar Cağaloğlu yokuşu No. 40 ÜLKÜ Basımevinden dağılır.

Futbol topu kazanan:

Ankara Cebeci Koca so. No. 9 Bay Nurettin.

Miki Fare Cüceler ve Devler Ülkesinde kitaplarını kazanan:

İst. Karaköy Royal çikolata fabrikasında Bayan Selma.

Bir senelik abone kazanan:

Beylerbeyi 27 nci ilkmek. S. 2 No. 135 Bay Necdet.

(*Birer ufak resimlerinizi gönderiniz.*)

Birer şekerleme kâzananlar:

İst. Hayriye liseleri S. 3 No. 37 Cemal, İst. Dumlupınar Ş. Yatı mek. S. 4 No. 217 Demir, Ankara - Yenişehir Maltepe Bomonti arkası Metin Arkut, İzmir - Buca 3 üncü ilkmek. S. 5 Şükran Neler, Haydarpaşa lisesi S. 1/E No. 11 - 808 - S. Zeki, Mete, İst. erkek lisesi S. 1 No. 1203 İsmail Sakarya, Konya orta mek. müdürü Bay Nazif oğlu Suat Baydur.

Birer kutu boya kazananlar:

Nişantaşı Vali konağı cad. No. 20 Meline Şirinyan, İst. Fatih Zincirlikuyu No. 16 Nimet, Ankara M. M. Baytar dairesi Ş. 2 Md. M. Yürükaslan oğlu S. Yürükaslan, İst. erkek lisesi S. 1/D No. 179 Muzaffer Turan, İst. kız lisesi No. 1521 Muazzez, Kadıköy kır orta mek. S. 6 No. 54 Hüsnüan, Beşiktaş 20 nci ilkmek. S. 4/2 No. 130 Muzaffer, İst. Harbiye Artı - Gırtaran mek. No. 137 Seta Haçeryan, Ankara Gazi mek. No. 468 Gönül Ahmet, Adapazarı - Akyazı nahiyesi ilkmek. S. 4 No. 278 Naim, İst. erkek lisesi S. 2/D No. 117 Orhan, Ankara Yerli mallar pazarı veznedarı kızı Süzan, Beyoğlu Zoğrafyon lisesi S. 6 No. 24 Kesar Riza, İst. kız orta mek. S. 1/B No. 506 Ayhan, İst. 20 nci ilkmek. S. 3/B No. 120 Nurettin, İst. kız lisesi S. 2 Perihan.

Birer paket çikolata kazananlar:

Ankara erkek lisesi. S. 1/B No. 1254 Bekir Olcayto, İst. kız lisesi No. 720 Sadun, Kadıköy Recaioğlu so. No. 74 Alber Lâv, Heybeliada ilkmek. S. 3 No. 79 Ümran, Beyoğlu 44 üncü ilkmek. S. 4 No. 325 Turgut Sümer, Beyoğlu 5 inci ilkmek. S. 3/1 No. 462 Can, İst. Bezezyan lisesi S. 4 No. 166 Hrant, İzmir - Karşıyaka Bay Celâl so. No. 12 Tevfik, Tuzla ilkmek. S. 3 No. 129 Halûk Kan, Beyoğlu 11 inci ilkmek. S. 2 No. 34 İlhan, Devrek 1 inci ilkmek. S. 5 No. 99 Necati, İst. Fener - Haliç Rum mek. kebiri Kriton Anastasiadis, Üsküdar 28 inci ilkmek. No. 216 Fethi Özer, Konya Atatürk mek. S. 3 No. 198 Kemal, İst. Beyoğlu Yeniçarşı cad. No. 98 Yeorgios Gizis.

Birer hikâye kitabı kazananlar:

İst. kız lisesi S. 1/A No. 42 Türkân Işık, Kastamonu Gazi paşa mek. S. 5 No. 75 Tevfik Karayel, Samsun İnönü mek. S. 5 No. 393 Layoş, Zonguldak Atatürk mek. S. 4 No. 91 Sadık, İst. Gelenbevi orta mek. S. 1/B No. 242 Ahmet Kemal, İst. Haliç Fener Rum mek. kebiri S. 6 No. 32 Vasil, İst. 24 üncü ilkmek. S. 5 No. 234 Özcan, İst. Vefa lisesi No. 20 Bürhanettin, İzmir - Topaltı mek. S. 5 No. 360 İhsan, İst. erkek lisesi S. 1/L No. 1391 Sırrı Aköz, İst. Darüşşafaka lisesi S. 4 No. 133 Kenan, İst. Altınbakkal Ohanyan apart. No. 2 Rozet Keseryan, İst. kız lisesi No. 1504 Melâhat Özkan, Ankara İnönü mek. No. 491 Fikri Kurtoğlu.

— Daha var —

Basıldığı yer: ÜLKÜ BASIM EVİ

AFACAN Bilmece kesiği No. 24

384

Sayısı 5 Kuruştur.

AFACAN

Perşembe günleri çıkar

Gülünçlü Çocuk Gazetesi

Yıl: 3. Perşembe 2 Mayıs 1935 Sayı 24.

Genel yazı işleri çevirmeni : *M. FARUK GÜRTUNCA*

Yıllığı :	250 *Kuruş*
Altı aylığı :	125 *Kuruş*
Üç aylığı :	75 *Kuruş*
Dış ülkelere yıllığı	500 *Kuruş*

İşlere bakılan yeri
İstanbul — Cağaloğlu yokuşu 40 *numarada* ÜLKÜ *Basımevi*
Telefon : 22895

Pire Nurinin Yaramazlıkları No. 24

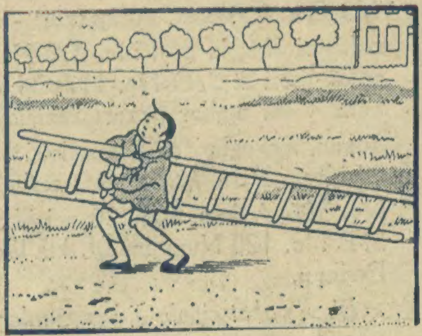

183 — Çukurdakiler boğazlarile uğraşırken bizim Pire Nuri bir çiftliğe kadar koştu, bir merdiven buldu. Öyle bir merdiven ki onu güçlükle taşıyabiliyordu.

184 — En sonunda Pire Nuri çukura vardı, merdiveni aşağıya salıverdi, asker de, sevgilisi de, öteki adam da oradan çıkabildiler.

185 — Fakat, bu sırada atın jokeyi yeni çırağı Pire Nurinin güzel çalışıp çalışmadığını anlamak için ahıra gelmişti. Aa... Bir de ne görsün, ne at, ne Pire Nuri var!..

186 — Şimdi bunları nerede bulmalıydı?.. Atının izlerini pek güzel tanırdı. Harbiyeden Şişliye kadar izleri takip ede ede yürüdü, Kâğıthane köyü yoluna saptı.

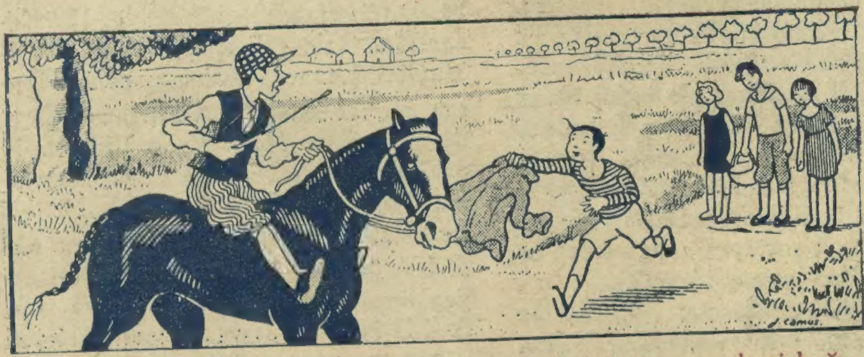

187 — Ooh.. Tosun buradaydı. Yeşil çayırları güzel güzel yiyordu. Fakat yanında Pire Nuri yoktu. Yanında birdenbire bir çok çocuklar gördü. İçlerinden Pire Nuri ayrılarak kendisine jokey ceketini uzattı ve beni bağışlayınız, ben bu işten vaz geçtim, dedi. Ben kendime daha az korkulu bir iş aramalıyım. Fakat ne iş yapmalıydı?..

188 — Zavallı çocuk günlerce az korkulu bir iş aradı. Atın çiftelerini yemek hiç işine gelmiyordu. Fakat güzeli jokey elbiselerini doya doya giyemediği için de doğrusu ya içi yanıyordu. Evine her gün büyük bir üzüntü içinde dönüyordu. Bir gün bir terzi dükkânının önünden geçiyorken birdenbire durdu.

189 — Bir elbisenin altında bir kâğıt vardı. Üstünde bir (İşçi aranıyor) diye bir yazı yazılıydı. Pire Nuri öyle sevindi ki işte kendisine güzel bir iş bulmuş oluyordu. — Daha var —

İZMİR